

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ผู้นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลก และมีบทบาทสำคัญในแทบทุกวงการ เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เผยแพร่ข่าวสาร เป็นสื่อในการถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมที่จะทำให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศ นอกจากนี้ ภาษาอังกฤษยังใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อในวงการธุรกิจ อุตสาหกรรมและการศึกษา โดยเฉพาะในยุคแห่งความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในปัจจุบัน การถ่ายทอดข้อมูลความรู้ต่าง ๆ นั้น ได้รับการเผยแพร่ไปทั่วโลกโดยอาศัยภาษาอังกฤษแทบทั้งสิ้น องค์การสหประชาชาติจึงได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นหนึ่งในภาษาราชการ 5 ภาษา ที่ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความเข้าใจและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของคนต่างชาติ ต่างภาษา จากทุกภูมิภาคของโลก (รองเพชร สุจริตกุล, 2530 : 28)

ด้วยความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าว ภาษาอังกฤษจึงเข้าไปมีบทบาทในหลักสูตรการศึกษาของหลายประเทศ สำหรับประเทศไทยก็เช่นกัน ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทในหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ ทั้งนี้เพราะนอกจากภาษาอังกฤษจะเป็นสื่อสำคัญในการแสวงหาความรู้แล้ว ภาษาอังกฤษยังเป็นที่ต้องการในการปฏิบัติงานในหน่วยงานของราชการ รัฐวิสาหกิจ และธุรกิจของเอกชนต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือ ทักษะการอ่าน ดังงานวิจัยต่อไปนี้

นิภา สนสอาดจิต (2523 : 269-270) ซึ่งได้สำรวจความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของหน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ โดยใช้แบบสอบถามและสัมภาษณ์หัวหน้าหน่วยงานระดับกอง จำนวน 360 คน หัวหน้าหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 45 คน ผลการวิจัยพบว่า ทักษะที่บุคลากรต้องใช้มากที่สุด คือ ทักษะการอ่าน นอกจากนั้นงานวิจัยของ อูษา กาญจนสถิตย์ (2523 : 278-280) ซึ่งได้สำรวจความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษในวงการธุรกิจ โดยใช้

แบบสอบถามและสัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหัวหน้าหน่วยงานระดับผู้จัดการของกลุ่มธุรกิจ จำนวน 190 คน ผลการวิจัยสรุปว่า ทักษะที่ต้องใช้มากที่สุดในวงการธุรกิจ คือ ทักษะการอ่าน เช่นกัน ในทำนองเดียวกัน อัจฉรา วงศ์โสธร (Achara Wongsotoh, 1982 : 54-55) ซึ่งได้ทำการสำรวจความต้องการทางสังคมในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยการสัมภาษณ์และใช้แบบสอบถามกับตัวอย่างประชากร จำนวน 486 คน ก็พบเช่นกันว่า ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่มีความต้องการใช้มากที่สุด

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าความต้องการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่เช่นประเทศไทยแล้ว ทักษะการอ่านนับได้ว่าเป็นทักษะที่มีความต้องการมากที่สุด เนื่องจากคนส่วนใหญ่ของประเทศมิได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันบ่อยนัก ทักษะการฟัง ทักษะการพูด จึงเกิดขึ้นได้ยาก สำหรับทักษะการเขียนนั้นเป็นทักษะที่ต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจและพื้นฐานทางภาษาค่อนข้างมาก และมีโอกาสใช้น้อย แต่ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่สามารถพบเห็นและใช้ในชีวิตประจำวันได้มากกว่าทักษะอื่น

สำหรับความสำคัญของทักษะการอ่าน ได้มีผู้ให้ความเห็นไว้มากมาย เช่น ลอเรนซ์ อี ฮาฟเนอร์ (Lawrence E. Hafner, 1971 : 9-11) ได้ย้ำให้เห็นถึงความสำคัญของทักษะการอ่านว่า แม้ว่าการศึกษามีการใช้สื่อทางการศึกษาที่ทันสมัยมากมายเพียงไร แต่เมื่อเทียบกับการอ่านแล้ว การอ่านก็ยังคงมีความสำคัญอยู่มากเพราะการศึกษาหาความรู้ด้วย วิธีการอ่านเป็นวิธีที่สะดวก เอกสารสำหรับการอ่านหาได้ง่าย ผู้อ่านจะอ่านเวลาใดก็ได้ นอกจากนี้การอ่านยังนำมาซึ่งความฉลาดรอบรู้ ทันโลก อันเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิต ดังที่ สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรหม (2523 : 98) กล่าวถึงการอ่านว่า

การอ่านเป็นทักษะสำคัญยิ่งในสังคมปัจจุบัน เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการใหม่ ๆ ทำให้มนุษย์ต้องค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ เพื่อให้ทันต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ผู้มีนิสัยรักการอ่านย่อมเป็นผู้มีความรู้อย่างกว้างขวาง และสามารถนำความรู้ที่ได้มาบูรณาการ ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคมของตนได้ดียิ่งขึ้น การอ่านจึงมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก

ในประเด็นของสำคัญของทักษะการอ่านนี้ ฟรายดา ดูบิน (Fraida Dubin, 1982 : 14) มีความเห็นว่า สำหรับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น การสอนเพื่อให้

ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้เป็นเป้าหมายที่ครูผู้สอนภาษาต่างประเทศทั่วโลกยอมรับ และการที่จะบรรลุถึงเป้าหมายดังกล่าว ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน และในบรรดาทักษะทั้งสี่นี้ ครูผู้สอนภาษาต่างประเทศก็ตระหนักดีว่า ทักษะที่ได้รับการเน้นว่าเป็น ทักษะที่จำเป็นที่สุดของนักเรียน คือ ทักษะการอ่าน

ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า การอ่านเป็นรากฐานของการเรียนรู้ การพัฒนาผู้เรียนให้มี ทักษะการอ่านที่ดีจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ในหลักสูตรการศึกษาของประเทศไทยทุกระดับก็ได้จัดให้มีการสอนทักษะการอ่าน แต่จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนอ่านในประเทศไทย พบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนทุกระดับ คือ ระดับชั้นมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และอุดมศึกษา ยังคงอยู่ในระดับต่ำ ดังตัวอย่างงานวิจัยต่อไปนี้

วิณา สังข์ทองจีน (2529 : 83-84) ได้ศึกษาระดับความสามารถด้าน การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทั่วประเทศ พบว่า นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถด้านการอ่านในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก ส่วนนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3 มีความสามารถด้านการอ่านในระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้

สมณฑา วิรุณญาณ (2530 : ง-จ) ได้ศึกษาระดับความสามารถในการอ่าน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทั่วประเทศ สรุปได้ว่า ระดับความสามารถด้านการอ่าน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทั่วประเทศไม่เกินระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้

อุทัยวรรณ ด่านวิวัฒน์ (2529 : 7) ได้ศึกษาระดับความสามารถในการอ่าน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนนเฉลี่ย ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในทักษะการอ่าน และได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในทักษะการอ่าน เมื่อ เทียบกับทักษะการฟัง พูด และเขียน

อัจฉรา วงศ์ไสธร (2531 : 152-158) ได้ศึกษาพบว่า ระดับความสามารถ ด้านการอ่านของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอยู่ในระดับปานกลาง ยังต้องปรับปรุงแก้ไข ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ระดับความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนอยู่ในระดับ เกือบปานกลาง ยังต้องปรับปรุงแก้ไข และในระดับอุดมศึกษา พบว่า ระดับความสามารถด้าน

การอ่านของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ยังต้องปรับปรุงแก้ไข กล่าวโดยสรุป ความสามารถด้านการอ่านของนักเรียน นักศึกษา ทุกระดับ ยังอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุงแก้ไขทั้งสิ้น

จากสภาพปัญหาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ความสามารถด้านการอ่านของนักเรียน นักศึกษาทุกระดับอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ สาเหตุประการหนึ่งอาจเนื่องมาจากครูและกระบวนการสอนของครู เนื่องจากตัวครูและการสอนของครูเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งรวมถึงความสามารถในการอ่านด้วย ดังความคิดเห็นต่อไปนี้

รุชเชลล์ จี สตอเฟออร์ (Russel G. Stauffer, 1975 : 4) ได้ชี้ให้เห็นว่า การที่นักเรียนจะมีความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและอย่างสร้างสรรค์นั้นขึ้นอยู่กับว่าเขาได้รับการสอนอย่างไร ความสามารถในการอ่านของผู้เรียนส่วนหนึ่งนั้นจึงเป็นผลมาจากครูและกระบวนการสอนของครู

ศิริรัตน์ นีละคุปต์ (2523 : 23) ให้ข้อคิดในเรื่องปัญหาของการสอนอ่านภาษาอังกฤษในปัจจุบันของประเทศไทยว่า ปัญหาหนึ่งที่สำคัญ คือ ผู้สอนยังไม่เข้าใจว่าการอ่านคืออะไรและการสอนอ่านควรสอนอย่างไร ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ สนิท ตั้งทวี (2526 : 2) ที่ว่า ครูส่วนมากไม่ได้เน้นการฝึกทักษะหรือฝึกฝนให้นักเรียนรู้จักการอ่าน ครูไม่ได้คำนึงถึงการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ อย่างมีความคิดสร้างสรรค์ การอ่านมุ่งให้จดจำเนื้อเรื่องเพียงเพื่อตอบคำถามครู และการสอนอ่านเน้นให้นักเรียนจดจำรายละเอียดเกี่ยวกับผู้แต่ง คำศัพท์ และเนื้อเรื่องมากกว่าจะสอนให้นักเรียนรู้จักคิด วิเคราะห์สิ่งที่อ่าน ดังนั้น ครูจึงควรเห็นความสำคัญของการอ่าน เข้าใจธรรมชาติ และกระบวนการของการอ่าน ตลอดจนใช้วิธีการที่เหมาะสมในการสอนอ่านให้กับผู้เรียน แม้ว่าจะมีปัจจัยอื่น ๆ อีกหลายประการที่มีผลต่อการอ่านของผู้เรียน แต่เนื่องจากผู้เรียนใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในระบบโรงเรียน รับการสอนอย่างเป็นทางการจากครู ครูจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยปรับปรุงความสามารถด้านการอ่านของผู้เรียนได้

ในการสอนกระบวนการอ่านนั้น เจมส์ โคดี (James Coady, 1979 : 14) ได้แนะนำว่า ควรสอนให้ผู้อ่านรู้จักใช้กลวิธีในการอ่านที่เหมาะสม เพื่อช่วยให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจสารชนิดต่าง ๆ ได้ถูกต้องและรวดเร็วขึ้น นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาหลายท่านที่เห็นว่า กลวิธีในการอ่านที่นำมาช่วยกำกับกระบวนการอ่านนั้น จะสามารถช่วยพัฒนาทักษะการอ่านให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สก๊อต จี แพร์ริส และคณะ (Scott G. Paris et al., 1983 : 78) กล่าวว่า "กลวิธีในการอ่านเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งในการที่จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ" และ รูธ การ์ดเนอร์ (Ruth Gardner, 1987 อ้างถึงใน Sharon Benge Kletzein, 1991 : 69) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของกลวิธีในการอ่านว่า ผู้ที่รู้จักกลวิธีในการอ่าน รู้ว่าจะใช้กลวิธีนั้น ๆ เมื่อไร และใช้อย่างไรจึงจะเหมาะสม รู้จักพลิกแพลงใช้กลวิธีในการอ่านกำกับกระบวนการอ่านของตน คือ ผู้ประสบความสำเร็จในการอ่าน

ซูซาน อี เวด และ ราล์ฟ อี เรโนลด์ส (Susanne E. Wade and Ralph E. Reynolds, 1989 : 8-12) กล่าวไว้ว่า "องค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่าน คือ การที่ผู้อ่านมีความตระหนักในกลวิธีในการอ่าน" นอกจากนี้งานวิจัยต่าง ๆ ก็ได้ชี้ให้เห็นความสำคัญของการสอนกลวิธีในการอ่าน เป็นต้นว่า งานวิจัยของ มาร์วา เอ บาร์เน็ต (Marva A. Barnett, 1988 : 50) ที่ได้ศึกษาผลของการสอนกลวิธีในการอ่านที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 264 คน ในมหาวิทยาลัยเวอร์จิเนีย ซึ่งพบว่า นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนให้รู้จักใช้กลวิธีในการอ่าน ในการควบคุมกระบวนการอ่านของตน มีคะแนนความเข้าใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการสอน และผลการวิจัยของ มิเรียม แอนเนท สไวชกู๊ด (Miriam Annette Swicegood, 1990 : 449) ที่ได้ศึกษาผลของการฝึกกลวิธีในการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนเกรด 3 ชาวสเปนิก ที่สามารถใช้ภาษาได้ 2 ภาษา หลังจากการฝึกใช้แล้วพบว่า นักเรียนทุกคนมีความสามารถในการอ่านทั้งภาษาสเปนิกและภาษาอังกฤษสูงขึ้น ผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า หากครูได้สอนกลวิธีในการอ่านให้แก่ผู้เรียนแล้ว ผู้เรียนก็จะสามารถพัฒนาความสามารถด้านการอ่านของตนได้ ดังนั้น ครูจึงควรสอนและส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้กลวิธีในการอ่านกำกับกระบวนการอ่านของตนด้วย

จึงอาจกล่าวได้ว่า กลวิธีในการอ่านมีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาประสิทธิภาพในการอ่านและเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่จะสร้างความมั่นใจในตนเอง และสร้างแรงจูงใจในการอ่าน ดังนั้น การสอนอ่านที่มีประสิทธิภาพจึงควรเป็นการสอนให้ผู้เรียนได้รู้จักใช้ความคิด รู้จักวิธีแก้ปัญหา รู้จักและคุ้นเคยกับการใช้กลวิธีในการอ่านหลาย ๆ วิธี ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้ปรับปรุงกระบวนการอ่านของตนให้มีประสิทธิภาพสูงสุด เพราะการอ่านที่มีประสิทธิภาพนั้นผู้เรียนจะต้องสามารถเลือกใช้ ปรับเปลี่ยนกลวิธีในการอ่านให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ในการอ่านด้วย นอกจากนี้

สมาคมการอ่านนานาชาติ (The International Reading Association อ้างถึงใน G.C. Thomas and Rakow J. Steven, 1991 : 105) ได้สนับสนุนแนวคิดดังกล่าวว่า ในการสอนอ่านนั้นควรประกอบด้วยการสอนโดยตรง การฝึกหัด และการสอนกลวิธีในการอ่านให้หลากหลาย เพื่อสร้างเสริมความเข้าใจในการอ่านและเพิ่มพูนความคงทนในการจำและความสามารถในการนำความรู้ ความจำ นั้นมาใช้ได้

จากการศึกษาข้อมูลทั้งจากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะครูสอนภาษาอังกฤษในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล จึงมีความสนใจที่จะศึกษาการสอนกลวิธีในการอ่านของอาจารย์ภาษาอังกฤษในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาที่รับผิดชอบจัดการศึกษาสายวิชาชีพถึงระดับปริญญาตรีเพียงสถาบันเดียวในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อให้ทราบว่าอาจารย์ภาษาอังกฤษในสถาบันดังกล่าว ซึ่งสอนในสาขาวิชาที่แตกต่างกัน 6 สาขาวิชา คือ สาขาเกษตรศาสตร์ สาขาวิศวกรรมเทคโนโลยี สาขาบริหารธุรกิจ สาขาคหกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมและเทคโนโลยีการเกษตร และสาขาศิลปศาสตร์ มีการสอนกลวิธีในการอ่านอย่างไรบ้าง เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการสอนทักษะการอ่านของอาจารย์ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ประกอบทั้งการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลนั้น ได้จัดเป็น 2 ลักษณะ คือ จัดเป็นรายวิชาบังคับพื้นฐานและรายวิชาเลือก ซึ่งรายวิชาบังคับพื้นฐานนั้นประกอบไปด้วยภาษาอังกฤษทั่วไป คือ วิชาภาษาอังกฤษ 1 วิชาภาษาอังกฤษ 2 และภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ คือ วิชาภาษาอังกฤษเทคนิค 1 วิชาภาษาอังกฤษเทคนิค 2 ซึ่งภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้น มีความแตกต่างกันหลายประการ ดังเช่นลักษณะของภาษาที่ใช้ ซึ่ง ฟรอนซัวส์ ซาลาเจอร์ (Froncoise Salager, 1979 : 5) และ หลุยส์ ทริมเบิลล์ (Louis Trimble, 1985 : 14) มีความเห็นตรงกันว่า ภาษาที่ใช้ในภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้น เป็นภาษาที่ใช้ในการรายงานข้อเท็จจริง ดังนั้น การใช้ภาษาจึงเป็นภาษาที่แสดงเหตุผล ไม่แสดงอารมณ์ เป็นภาษาที่กระชับ สื่อความหมายได้ชัดเจน และเน้นในเนื้อหาวิชาชีพ ส่วนภาษาอังกฤษทั่วไปมักเป็นภาษาที่ต้องการความสละสลวยมากกว่าเรื่องเหตุผล และเนื่องจากภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมักเน้นในเรื่องของเหตุผลและข้อความจริง จึงนิยมใช้ภาพประกอบและตารางเพื่อแสดงข้อมูลต่าง ๆ มากกว่า (สุวัฒน์ สุขมลสันต์, 2530 : 126-131) ตลอดจนคำศัพท์ต่าง ๆ ที่ใช้ในภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้น มักเป็นศัพท์เทคนิคหรือศัพท์เฉพาะ แต่ภาษาอังกฤษทั่วไปนั้นเป็นคำศัพท์ที่ใช้กันทั่ว ๆ ไปในชีวิตประจำวัน (Andrew D. Cohen, 1986 : 13) และ สุวัฒน์ สุขมลสันต์ (2530 : 124-126) ได้กล่าวถึงเรื่องของโครงสร้างว่าภาษา

อังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนิยมโครงสร้างที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมักเน้นการใช้โครงสร้างประโยคแบบกรรมวาจก (Passive Voice) มากกว่าภาษาอังกฤษทั่วไป ทั้งนี้เนื่องจากไม่มีความจำเป็นที่จะต้องบอกให้ผู้อ่านทราบว่าใครคือผู้กระทำในประโยค ซึ่งแสดงว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเน้นความสำคัญของการกระทำ (Action) และผู้ถูกกระทำ (Object Matter) มากกว่าผู้กระทำ (Subject)

กล่าวโดยสรุปว่า ภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมีความแตกต่างกันหลายประการ ผู้วิจัยจึงสนใจจะศึกษาการสอนกลวิธีในการอ่านของอาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษทั่วไปและอาจารย์ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการสอนกลวิธีในการอ่านของอาจารย์ภาษาอังกฤษ ระดับปริญญาตรี ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
2. เพื่อศึกษาการสอนกลวิธีในการอ่านของอาจารย์ภาษาอังกฤษที่สอนในสาขาวิชาที่แตกต่างกัน
3. เพื่อศึกษาการสอนกลวิธีในการอ่านของอาจารย์ภาษาอังกฤษทั่วไปและอาจารย์ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ อาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี ใน 6 สาขาวิชา คือ สาขาเกษตรศาสตร์ สาขาคหกรรมศาสตร์ สาขาบริหารธุรกิจ สาขาวิศวกรรม-เทคโนโลยี สาขาวิศวกรรมและเทคโนโลยีการเกษตร และสาขาศิลปศาสตร์ ในคณะและวิทยาเขตที่จัดการศึกษาระดับปริญญาตรี สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล รวมทั้งสิ้น 21 แห่ง คือ อาจารย์ภาษาอังกฤษจากคณะและวิทยาเขตในส่วนกลาง ได้แก่ คณะคหกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ วิทยาเขตเทเวศร์ วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ วิทยาเขตพัฒนวิชาการพระนคร วิทยาเขตพระนครใต้ วิทยาเขตอุเทนถวาย และจากคณะและวิทยาเขตในส่วนภูมิภาค ได้แก่ คณะเกษตรศาสตร์บางพระ คณะเกษตรศาสตร์นครศรีธรรมราช วิทยาเขตกาฬสินธุ์ วิทยาเขตขอนแก่น วิทยาเขตตาก วิทยาเขตน่าน วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยาสุภาวดี วิทยาเขต

พระนครศรีอยุธยา รัตนโกสินทร์ วิทยาลัยเทคโนโลยีและวิทยาการ
 ภาครู้ วิทยาลัยเทคโนโลยีและวิทยาการ วิทยาลัยเทคโนโลยีและวิทยาการ และวิทยาลัยเทคโนโลยีและวิทยาการ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. กลวิธีการในการอ่าน หมายถึง วิธีการ พฤติกรรม หรือกระบวนการใด ๆ ที่ผู้อ่านนำมาใช้ในการกำกับกระบวนการอ่านเพื่อช่วยให้การอ่านนั้นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เกิดการเรียนรู้ได้ง่าย รวดเร็ว และเข้าใจมากขึ้น สำหรับงานวิจัยนี้จัดแบ่งประเภทของกลวิธีการในการอ่านตามแนวคิดของ จี ซาริก (G. Sarig, 1987 : 111-112) ซึ่งแยกเป็น 4 ด้านคือ

- 1.1 ด้านกลวิธีการใช้เทคนิคการอ่านต่าง ๆ
- 1.2 ด้านกลวิธีการทำให้เกิดความกระจ่างชัดและเข้าใจง่ายขึ้น
- 1.3 ด้านกลวิธีการค้นหาความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง
- 1.4 ด้านกลวิธีการตรวจสอบความเข้าใจ

2. การประเมินตนเอง หมายถึง การระบุถึงความสามารถในการสอนกลวิธีการในการอ่านของตนเองตามแบบการประเมินที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น และได้รับการตรวจสอบคุณภาพแล้ว

3. อาจารย์ภาษาอังกฤษ หมายถึง อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นวิชาบังคับพื้นฐานของการศึกษาหลักสูตรปริญญาตรีในคณะและวิทยาเขตต่าง ๆ ในสังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กระทรวงศึกษาธิการ

4. สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล หมายถึง สถาบันอุดมศึกษาสายอาชีพในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ มีฐานะเป็นกรม จัดการศึกษาทางวิชาชีพ 3 ระดับ คือ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และระดับปริญญาตรี ตั้งขึ้นเมื่อปีพุทธศักราช 2518 เมื่อแรกตั้งนั้นใช้ชื่อว่า วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา จนกระทั่งในปีพุทธศักราช 2532 จึงได้รับพระราชทานนามเป็น สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อให้ทราบถึงการสอนกลวิธีในการอ่านภาษาอังกฤษของอาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษบังคับพื้นฐาน
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษในการนำผลการวิจัยไปปรับปรุงแก้ไขวิธีการสอนทักษะการอ่านให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้สนใจจะศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับกลวิธีในการอ่านต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย